

אנו ראוד

סיפורי קיץ

1. האפרוח

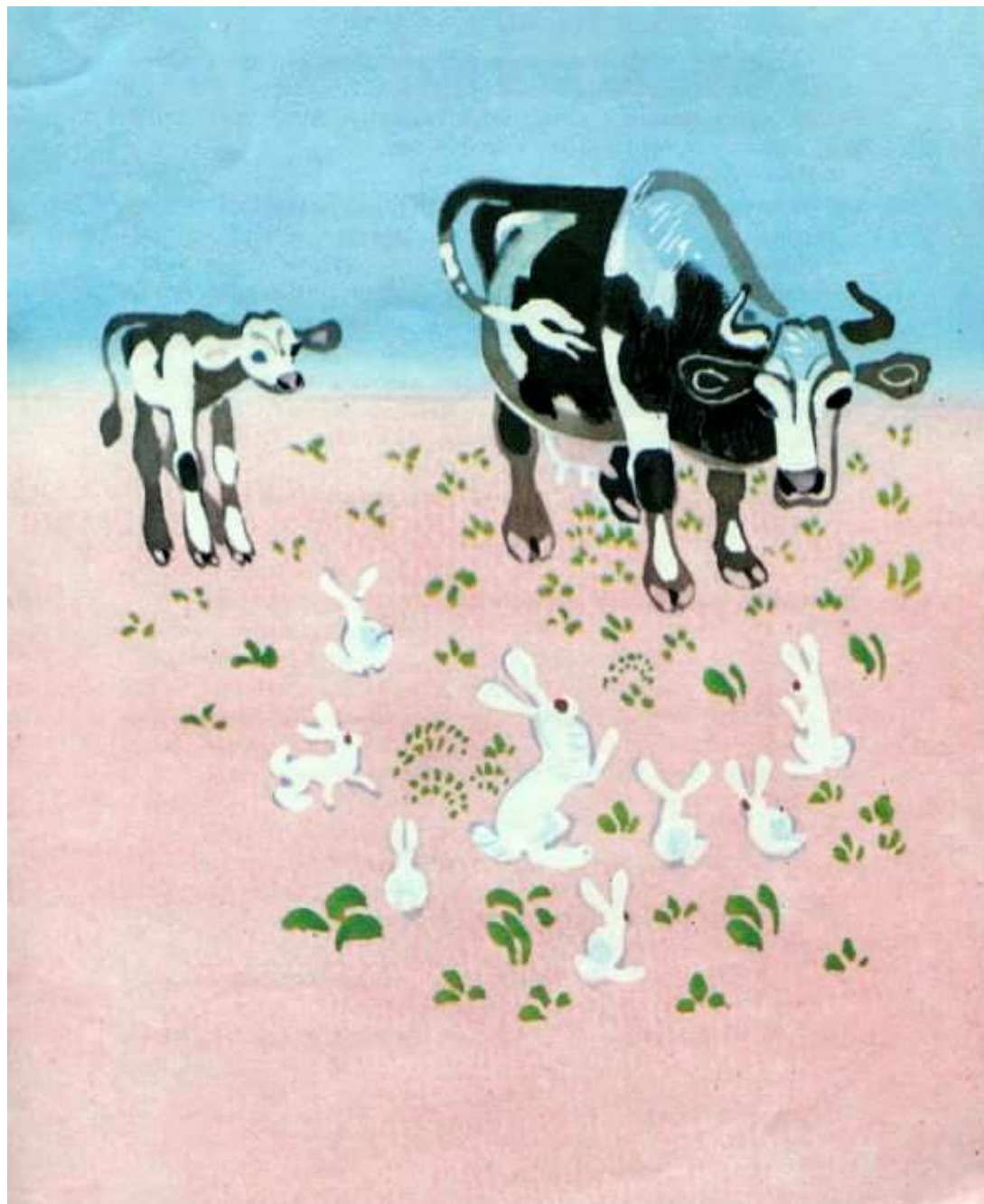
כולם בחצר הציפורים ידעו כי האפרוחית צהובת
הפלומה רוצה מאוד ללמוד לקרקר. אך זה לא
הצליח לה בכלל. האפרוחים המבוגרים יותר צחקו
כשבמקום "קוד-קוד-קודק" חזק וגאה יצא לה רק
ציוץ "פי-פי-פי".
"מדוע את רוצה כל כך ללמוד לקרקר?" לא יכלה
להבין אמא תרנגולת.
"כמובן כדי לקרקר" נאנחה הקטנה "אינני יכולה

מצליחים להטיל ביצה כזו, לבנה, בלתי רגילה,
מבריקה. ואולי היא רצתה גם קצת להתפאר; האם
עוד מישהו יכול לטיל ביצה כזו גדולה ויפה! היא
שמחה מאוד, ובכל החצר של העופות נשמע קולה
החזק והגאה "קוד-קוד-קודק!"

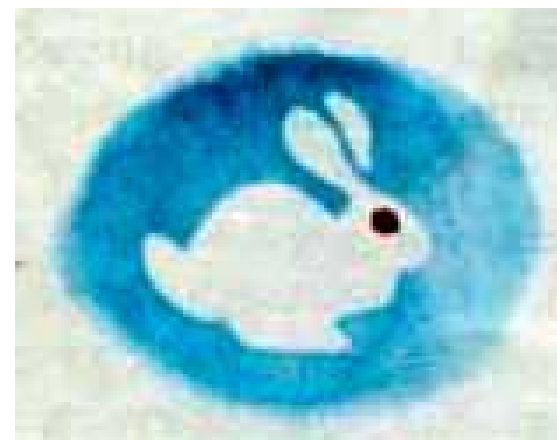

לקרקר בלי ללמוד לקרקר."
אך כמה שלא ניסתה, היא לא הצליחה לקרקר אף
פעם. רק ציפצפה בקול דקיק "פי-פי-פי".
הזמן עבר ועבר ומהאפרוחית הצהובה גדלה
תרנגולת לבנה יפהפה. כולם יודעים שתרגולת
חייבת בהכרח לדעת לקרקר. אך זו שלנו גם שכחה
כבר לציץ ובמקום "קו-קו-קודק" יצא אצלה רק
"קו-קו-קוק".

התרנגול הזקן ניסה לא פעם לנחם אותה "אל
תדאגי, יגיע זמן שלך" היה אומר "לכל תרנגולת
צריכה להיות סיבה ממשית לקרקור רציני. בלי סיבה
איך תוכלי לקרקר? תחכי קצת."
אך מילים האלה לא שימחו את התרנגולת. היא
חכתה כבר כל כך הרבה זמן שאבדה את כל תקווה.
אך יום אחד התרנגולת הטילה ביצה. לבנה, חלקה,
גדולה. וכדי להתחלק בשמחה שלה עם כל החצר
היא קראה חזק "קוד-קוד-קודק". לא, היא לא
התכוונה לקרקר. פשוט היא רצתה שיבינו כולם איך

2. הארנבות

לארנב בעל אוזניים ארוכות היו שבעה ארנבוניים רכים. פעם פרה אחת, שנגסה בעשב סמוך לכלוב שלהם, שאלה את הארנב:
"אתה, בוודאי, מבלבל בין הילדים שלך?"
"למה לי לבלבל?" השתומם הארנב "הביטי בעצמך. ראי את זה – זה ארנבון, וזה – ארנבון, וזה – גם ארנבון, וזה – גם וגם זה. מה יש כאן להתבלבל?"
"הרי הם כולם לבנים" אמרה הפרה "לבנים באותו הגוון."

לא לבן אלא לבן עם כתמים שחורים. כתמים כאלה
אין אצל אף עגל בעולם."
ומרוצה מאוד, הפרה הלכה הביתה.

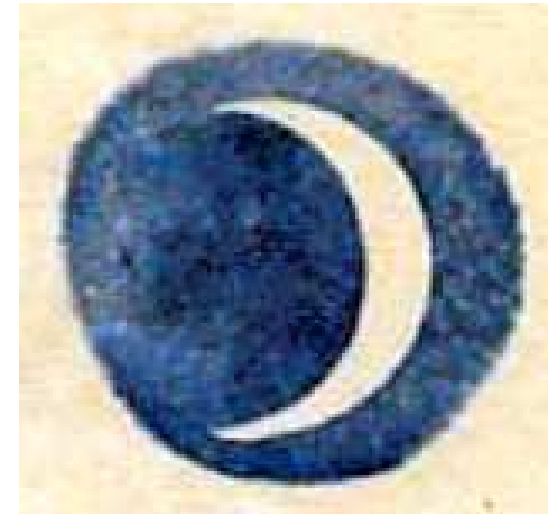

"אז מה?" חייך הארנב "הביטי היטב, זה – ארנבון
לבן, וזה – ארנבון לבן, וזה – גם לבן, וזה גם, וזה
גם."
"מוו" געה הפרה "ואצל כולם עיניים אדומות. כולן
אדומות באותה מידה. אני בטוחה שאתה מבלבל
ביניהם."

"אבל לא! תראי עוד פעם היטב. זה ארנבון לבן עם
עיניים אדומות, וזה – ארנבון לבן עם עיניים אדומות,
וזה גם, וזה גם וזה.."
בסתר החליט הארנב שהפרה הגדולה לא מצטיינת
בתושייה רבה. גם הקטנים שלו לא מתבלבלים
ביניהם.

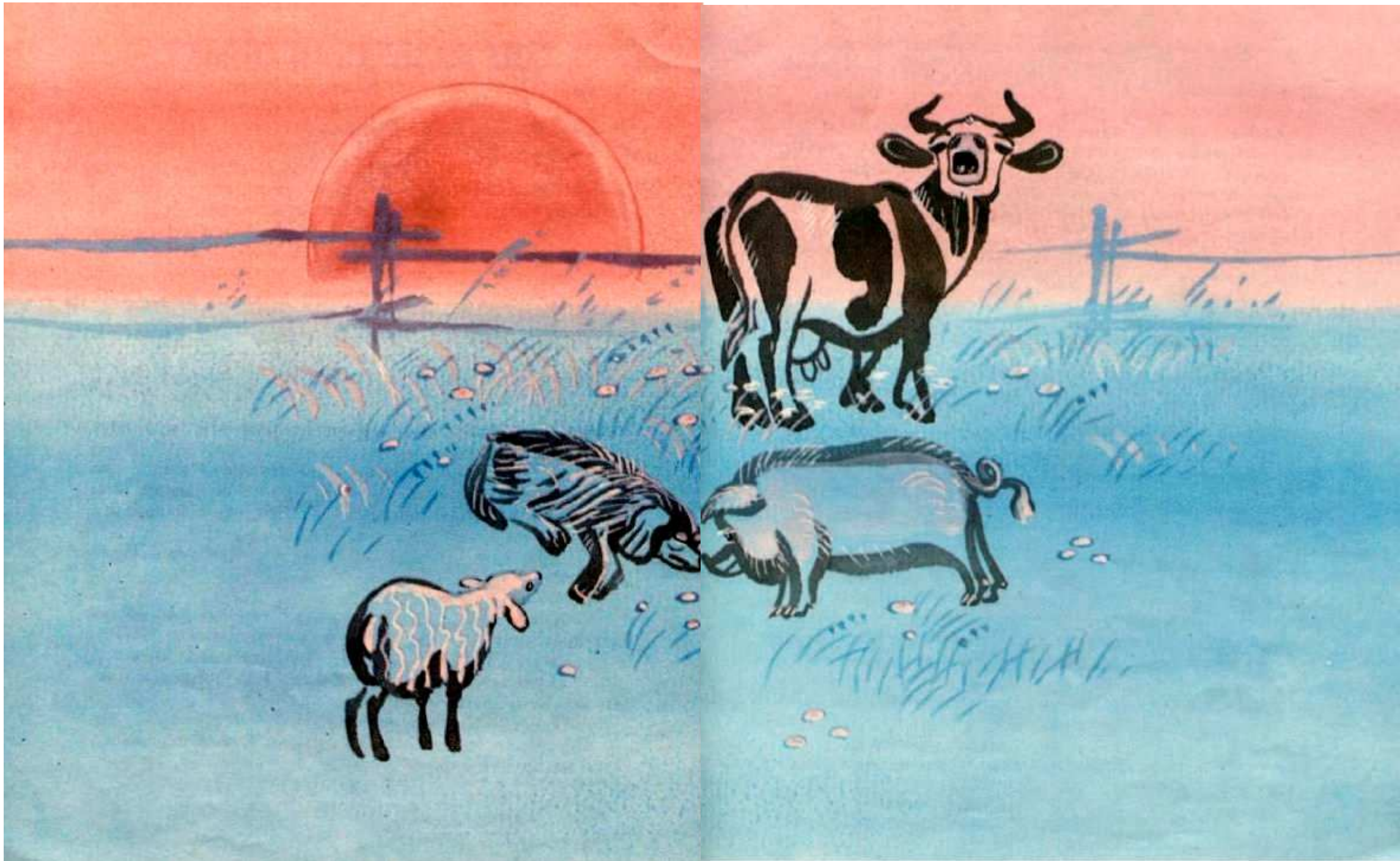
הפרה הסתכלה, הסתכלה, ועדיין לא הבינה איך
אפשר להבחין בין ארנבוניים שהם לבנים כולם
באותה המידה, עם עיניים אדומות באותו הגוון.
"מווו.. " אמרה "עם העגלים בכל זאת הרבה יותר
פשוט, אי אפשר להתבלבל. במיוחד עם זה שלי.
העיניים שלו לא אדומות אלא חומות. והוא בעצמו

3. הכלב

הכלב נשכב לישון עם שחר. כל הלילה שמר על הבית ועל החצר.
ובבוקר יצאו מהסככה פרה, חזיר וכבשה ומתחו את כל אבריהם. הם הלכו בחצר, ניגשו למלונת וראו שהכלב ישן.
"מווו.. אמרה הפרה "בוקר טוב."
"חרום.. חרום.." אמר החזיר "בוקר טוב! יום יפה!"

"בההה..." אמרה הכבשה.
הכלב ישן חזק ולא שמע אף מילה, הוא רק התהפך לצד שני.
"מווו..." אמרה הפרה "איזה עצלן!"
"חרום.. חרום.." אמר החזיר "ממש עצל ולא נימוסי."
"בההה..." אמרה הכבשה.
הכלב התעורר ונעשה לו לא נעים כששמע זאת. הוא רצה להסביר למה הוא ישן כל כך הרבה. התחיל לומר "הב.. הב.. הב!" אך כשרק הוציא מילה הפרה, החזיר והכבשה נבהלו והתחילו לברוח... הם רצו ורצו ונעצרו רק בקצה המרוחק של המרעה.
"מווו.." אמרה הפרה "הכלב הזה לא יודע אפילו לדבר כמו יצור נבון."
"חרום.. חרום.." אמר החזיר "בכלל לא יודע. נובח כמו כלב."
"בההה..." אמרה הכבשה.

4. תרנגול ההודו

כולם בחצר המשק ידעו שתרנגול הודו הוא כעסן.
הוא כעס בבוקר ובערב. גם ביום. כל יום. ובלילה. כל
לילה. הוא כעס גם תוך שינה. במיוחד כשחלם על
דבר מה לא נעים.

"מעניין" נענעו בראשן התרנגולות "מדוע הוא
כועס?"

"אולי כואב לו הכבד" הציעו הברווזים "אלה שהכבד

שלו על התרנגול. נוצות של הזנב היפה של התרנגול
התעופפו לכל צד.
אחרי כן אף אחד בלול לא שאל יותר את תרנגול
ההודו למה הוא כועס.

שלהם כואב תמיד רגזנים."
"לא, לא נכון" אמרו האווזים, והם הרי יודעים הכל
"הוא פשוט גנדרן ומפונק. הוא מתרגז בעצמו כדי
להיות יותר יפה. כשהוא כועס השק תחת הסנטר
שלו מאדים. והוא חושב שזה יפה במיוחד!"
התרנגול הסקרן לא התאפק והלך להודו, כדי לשמוע
אצלו עצמו.
"שמע-נא, הודו" אמר התרנגול "האם תוכל להסביר
מדוע אתה תמיד רוגז?"

תרנגול הודו חשב וחשב, ובסוף הסביר בחומרה:
"הכעס שבי מצטבר ולוחץ חזק על הלב. לפעמים
הוא ממש חונק אותי."
"ולא ניסית פעם לספר את התחושות שלך, כי אז,
בוודאי, יעשה לך קל יותר על הלב" הציע התרנגול.
הוא אהב לתת עצות חכמות.
תרנגול הודו הרהר זמן מה. השק תחת סנטרו
האדים והתנפח.
"בעצם למה לא!" אמר בשקט ו.. שפך את כל הכעס

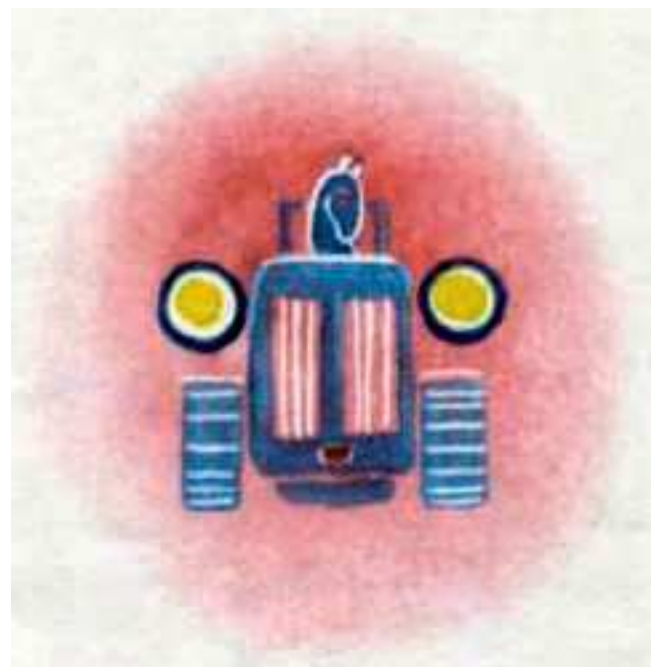
5. הסוסה

כל הלילה חלמה הסוסה חלומות קשים.
בהתחלה חלמה שהיא יצוקה מארד ובגאווה
מתרוממת על הבסיס שלה. ועליה אביר עם חרב
בידו, קפוא ללא תנועה באוכף שלה. זה היה יפה
ומרומם את נפש. אך הסוסה רצתה לקפוץ אל

אחריה מחרשה כבדה. ומאחוריה נמשכו תלמים של
אדמה חרושה.

הסוסה התעוררה רק אחרי שחרשה את כל השדה.
היא התעייפה מאוד, אך מצב הרוח שלה היה
מרומם. לכל אחד נעים לסיים עבודה חשובה.
היא מתחה את אבריה וצהלה בעונג "הי-הי-הי!"

האדמה ולדהור בשמחה על הדשא הירוק. היא
אימצה את כל כוחותיה אך לא יכלה לזוז, רגליה היו
כבדות, הפרסות ממש צמחו לתוך בסיס האבן
הקשה..

זה היה חלום קשה וכשהיא בסוף התעוררה,
הרגישה הקלה ואושר.

אך היא נרדמה שוב. הפעם חלמה שהיא כבר לא
פסל ארד אלא עשויה מעץ ועומדת על שתי קשתות
גם הן מעץ. עליה ישב ילד שמשך ברסן שלה
והתנדנד בהנאה קדימה – אחורה, קדימה –
אחורה..

הסוסה רצתה לצהול, לקפוץ ולרוץ בכל כוחות רגליה
המהירות, אך היא התנדנדה והתנדנדה על
הקשתות במקום אחד, קדימה – אחורה, קדימה –
אחורה.

לא, החלום הזה לא היה לה נעים במיוחד.
לקראת בוקר הסוסה חלמה בשלישית. חלמה כי
היא טרקטור. היא רעשה חזק ובמאמץ רב משכה

